

מסורת הש"ס

(א) וּמִסִּפְתָּהּ דְּהִלּוֹת סִטְרֵי
הֵיכָל מִסֻּכָּה (ד. א.) (ב) (לְעִיל
עֵל: א.) שֶׁכַּח כִּכְבֵּן, (ד.) גִּי
הַמְּדוּרָה עַ' נִבְא' בְּנִיב שֶׁל תִּכְן
פִּי' תִּכְן מִעֲבוּדֵי כְמוֹ
הַחִלּוֹת: (ב) רִשְׁוֹל מִלֵּךְ
(ו) (לְעִיל עֵל: א.) (ו) כִּסְאֵי:
לְחֶמֶר, (ח) (לְעִיל מְדוּרָה)

הגהות הב"ח

(א) נח' אמר רבא לא רבנן
ובין שתי בורותארות וכו'
ו כנגד ו חין ו שלל כנגד
ו או ו למעלה מזו לא
חו למטה מזו נמי:
(ב) רש"י ד"ה אפילו כו'
ואפילו איהו: (ג) ד"ה
נמשעס התכן על פני דורב
כל האר: (ד) חוס' סד"ה
שמעו' כדמריס התס. י"ב
כד"ה כדמריס:

גליון הש"ס

גמ' סאן תנא קירובי ר'
יוכי היא. עין לקמן דף
פד פ"א תרי"ה צור מלי
ליכא למימר:

מוסף רשמי

ר' יוסי ואומר תבן ואין
עחד לפטורו וכו'. ופליג
בין תבן בין תלמודות,
תלמודות היות עפר,
וקאמר ח"ק תלמוד תיבן,
ואל ר' יוסי תבן אס דיע
שאיט עמיד לפטורו הרי
הוא בעל מילין, תלמודות
פליגי קטנה דלא ידעו
עמיד לפטור או לא,
מסתמא בעל אלא אס כן
דיע דקמדי לפטורו,
דהאי הוי כסמס תבן ולא
תיבן (מורה נבוכים ד. ט.)

רבינו חנואל

בסכתא אל בשיל. ומרקי
בר הונא מאן אמר אדילת
ר' יוסי ופליי' תאנא דרי
אמי והו' ר' יוסי אימבא
תני, דרבנן באדילת פרק
[ט"ז] ר' יוסי אמר ר' חסדא
קנא עזר לפטור ר' יוחנן
סכתא עזר בשיל, עפר
[תרידן] תני (תרידן) תרידן
לפטור תרידא סכתא פלי
ואני בשל, קנא מיתא תרי
אזר סכתא עפר ובשל
ככלל דרבנן ר' יוסי בר
סכתא, אלא תני
וערובין הוא ר' יוסי
ופלי בשל דאדילתא.
בר הונא בריה דר' הורשא
אמר גבי איסור שבת אפי'
אריקן בשיל וכל ענין עפר
אזר. אזר. דא אפי' אמר
סכתא תאריך אל הימין,
חריץ לטמטיון קאי
דיכלך סכתא בשיל, אבל
בילא אל מילתא קא,
הילקא אל מריש ובשיל
אזר, אפי' אל לא מנחי,
עלין שני שרתי' ד' פתחים
אזר. אמר רבא אל שני
סאם. חריץ בחריץ
פתוח ד' פתחים מערבין
שניא אמר מערבין אחד,
אלא כיון מוהשיתו ה' פתחים
סות סות חריץ לצירי
הגמר של חריץ לחרוז,
אזר אל אם הו' הנסר
לארזו של חריץ צדד חריץ
של חריץ, אפי' פתוח ד'
מערבין, אפי' שני מריש
חריץ ד' פתחים. ר' יוחנן
שרתא תריץ שניי' אל
חריץ (ורבא) ר' יוחנן

חלון פרק שביעי עירובין

לא ביטלו. לא בטיל ואין הטומאה בוקעת למעלה מן הגג שיש לה לעלות אהבה לעמה: **רבי יוסי היא.** משום דליירי בה רבי יוסי כדאמרין לקמן נקט לה: **פנ.** מלחזה מכן וידיעין את שאתי תריך לו מכל המקום לא ביטלו כפירוש: **הרי הוא כספס עפר.** כעפר שפזרו את ידיעין אם עמיד לפשוני לא

דקתמיה בטייל. אלמא לר' יוסי עפר
ספסם בטיל ספסם חפן שאין אנו יודעין
הא' יטערן ליטל לא בטיל: עפר.
יודעין אנו שפיטנו ללא ספסם הוא:
הרי הוא כספסם אלא:
יודעין אס' יפינה אס' לאו דקתמא לא
בטיל: כנה איפור שפס. כנון ממני'
כיון דעפר אינו ניעל בשפס סתמיה
בטיל: אפילו ארנקי. כיס מלגה מעות
בטיל אס' אלז חפן וקס ניעל למאכל
בהמה: למטיימיה קאי. הלכך
ספסם עפר בטיל ליה ואפילו לרנכן:
כספסם למטיימיה קאי. בתמיה: לא
שפסו. דכעי נסר ד': אלז שפסנו
לרנכנו. ארכו של דף לרנכס החרין
משפס לשה כעין גשר: אבל לארכו.
שפסנו לרנכס של חרין דף: אורק
על גבי ילדות אלז שפסו ספס קלמ
רנכס החרין ומיעטו מד': אפילו כל
שפסו. שתימה דף קרנה (ו) אפילו אינה
אלאלא כאלכנע הרי מעות לרנכס החרין
במחלכנע במקדן מלגה הפסח וממני'
רנכס ד' חפן: וזו שלז כנגד זו. שתימה
זו בולטת לרנכס יומר מחלכנע לא
ספסו לכו בנסר ארנכע: אין בין זו
לזו חוקקו וזו מוז שלשה:
מתני' חפן. גירש אלז חפן
ומפסיק על פני רנכס כל החצירות:
חכילין. אלז חפן לבתהון ולא
חיישינן דלמא ממעט חפן מ' דהוא
לישן חרף רשומא ואפסרי אכידדי ולא
מסקי ארעתייהו ומטלטלי בתלר לא
אלז חיישינן דהא אפסרי אימעיט אל
הוי מיעט על פני עשר אמות ויומר
אלז חפס דהא עד עשר פיתאס הוי
ואין כהמה ממעט על ק ככחילתה
בשבת אחד: ונחמט ספסן. על (ו) כל
ההלך ארן בנסך' אמות ועוד:
מתמיהן אחד. אס' נחמט ספסן:
גב' שלז יפן. כידס לתוך קופתו
דלמא שקיל טויגא וממעט ליה
ומעשרה וקא מטלטל בתלר האסוריה
ומאכילין דקתי בתמני' סככהסיה
כאלה וזולתה והסמ לא חיישינן דלמלא
ממעט דכהמה קלי קלי אללה. ליסנא
ארינא לא יתן לתוך קופתו מסוס
דמוק' מתחמול ומחליה זו: ולאוסמי.
בהמה על חפן כדי לאכול שרי ולא
גזרינן דילמא שקיל כידס וכפי לה
אלמא חמיר עליה איפור דרנכן ולא
עבר עליה: הכא אר' טויגא מעמיד
אדם אס' כהמה ע"ג עשניס.
מחזוריס לאכול ולא חיישינן דלמא
שקר כידס ומאכיל לה דהא חמיר

ענין חיסור שבת חגל חיסור מוסקה
קול ליה ותישקין למלך שקול בידים ופסי הי"י כיון דלאקורה דרנן
אקיל בלשמה שלם את בתקום אחר ופסי אזלה ואכלה וכוילי האי לא
לנו כיזי הוא עושה. להמיר מיהת את האחד וועל את ביהו המסוח
להוציא מאתו בית לאחר שלו את בתקום עיר רשוי
ורבנא להכניס בו תנן אלא כין שני תמוזי את חזיי בתקום עיר
ורבנא אלו ואין חוששין שמא אלו יקחון את המסוח השני: כיון דאיכא
דמי אנפשיה ופרס. ולינשא דמוקדש נמי קיל אקור משום מוסקה אלא
מתבין בתנאי אור עניי תקרה לא מיעברא מילתא: שמעס מניה מנה
לחמך דלמך בפרה דרז (ושל עד 97 גבי ה) מנרות ששבתו שבתיו ויהיו

עמ.

היא ברייתא דאין להביא ברייתא כיון שיכול להביא המשנה ומה שאומר בפ"ק דסוכה (דף ד.) מן ואין עמיד לפנותו ועפר סתם מתלוות ר' יוסי ורבנן אלא"כ בדממתי דאלטות לא איירי רבנן מידי במתן מ"מ מכל של דער שמשטען דעמי ביטול אויף דעם שפיר פאן וביטול היה מיעוט ורבנן שפיר

רבי הונא מאן תנא
אי רבי יוסי איפכא
יוסי אומר תבן ואין
כסתם עפר ובבבלי
ר' הוא כסתם תבן
אסי *מאן תירושע
בריה דרבי יהושע
מית הגה איסור שבת

מאן הנא אהריות ר' יוסי היא
אמר ע"פ שזל היה יודע ברייתא
וז דקא אהריות היה שרבי יוסי
דיבר על היהא משנה דאהלות וזי
האי גזונא איכא בפרק קמח דיומא
(דף יד) גמי אמי חנא חמיד ר"ש
אש חנפיה היא

הרי הוא כחם עפר ובוש.
וטומאה נוקטת ועולה
כדקתי כחליות וא"ת ויסי
קסבר לטומאה טמונה אינה נוקטת
כפ' הטור והרשב"א (חולין דף קסה):
דקאמר ר' יוסי חבילי המטה וסריגי
החליות שפירשו על פני המטה בארץ
הנגוע שלא כנגד הנקב טטור ומוקי
לם כמחליו לן בפחות מטטור ואומר
ר"י דמ"מ מהני ביטול לענין שלא יבא
טומאה כללים שצדדי והא דל"ר יוסי
בפרק הישן (פסוק כא): במקומו היט
עומד וממלא דמפני קרב המטה היט
דוקא בקרב דכתיב קרא (במדבר יט) או
בקרב שגמחיל על הקרב טומא אבל
בגמלא קסבר ר' יוסי דליתא נוקטת
וטור: **דקאים** **באמה**
ואז"ל. ואם תאמר אם כן מה אירא
דנקט רב הונא שלא ימן לתוך קופתו
ויחביל בלן דלסור אפילו להעמידה
אע"פ דלא ממלטיל ר"ל דאי הוה נקט
ליה לסור להעמיד לל הוה דיענין
מאי טעמא כל כמה דלא אשמעינן
שאסור לעגול הלכך אשמעינן
שאסור ליתן לתוך קופתו משום דלמא
מיפחית ולאו דאעמלא וממלא דיענין
דלסור להעמיד: **וכן** אתה פוצא
בגוב ש"ה תבן. פירש בקונטרס גוב
נור ולא שייך נור גבי חבילי
מפחית צור וכו' ונגבא:

שבע מינה מחצות שאין מניעות
לקרבה ששן יחיד.
בתימה פ' במחצות עראי כי הקר
ולעיל (פסד) פסקין כרבי יהודה הסב
דאמר לבי' עירוב אחד לכולן במחצות
שלישן מניעות לקרבה והסם נמי
במחצות עראי איירי כדפי' (ספד):
דכל

21

א לארכא יחוס: דקאס באפס. ממני לאו דמוקים לה עלה כידים אלא
 רי רבנן: כיום שבין שני חזירים. ושני בתים משתי המזירות פתוחים
 יחד ביניהם ומבטל את רשותו ולקמן [עמוד ב'] פריך חרמי למי לה נעילה
 וכל היום כחלרזי אחרת הוא: בגוב שבין שני חומים שבת. טור
 וחזיו בתחום עיר זו או אלו נטולין ואוכלין מתוך חומות ביום שבת
 חקירה. נכנס שגג הבדש מתרחק מן התקרה או ימי פסחים מעשרה
 ולמטה דכל מעשרה ולמעלה לאו אורחא מיהא היא. אבל ממני דקאי
 גורם. המפסיקות בבית ואין מגיעות לתקרה שמן חמיות ומיניחא
 ובחמיות י שרי ב"ה ומשום דאין מגיעות לתקרה לא מפלגי דירין:
 מבו

עין משפט
בר מצוה

[illegible]

רַב גִּיסִים גֵּאֹחַ

שמעתי מינה מחיצות שאין
מגיעות לתקרה היאן
מחיצות. הריא דהא
מילתא בפרק הדר עם
הנכרי, פליגי בה ר' חייא
ור' שמעון ביד חד אמר
משחלות
המגיעות לתקרה וחד
אמר משחלות במחיצות
אזני מחיצות למיכרה.

דיון תימאל

[illegible]